

Kötőszavak

1.

Vagy hogy minden
színt
a szemedéhez képest
tudok csak meghatározni.

Pedig nem is
emlékszem rá,
minden rólad készült fotóm
fekete-fehér –

2.

Vagy a tizenegy
perc, anyám lábán
a koszos tornacipő,
a készenlét, hogy ő is
bemegy a mentővel.

Majd a hordágyon őhelyette egy masina,
a mozdulat, amivel
használatlanul kerül helyére
a koszos tornacipő –

3.

Vagy a szó, amin
évek óta gondolkodom, és
talán nem is létezik.
Esetleg én, ahogy
egy öreg sámán évek óta

valami forgalmas vudubolt
hátsó szobájában a
nevemen gondolkozik, és
talán nem is létezem –

4.

Vagy a lány,
sebhellyel a vállán,
folyton takarás alatt.

Meg mondjuk én, aki
az orvosok óta
először láthattam,
nagyujjam érintése alatt
benzinszerű virágok fakadása
a hegből –

5.

Vagy az álarcosbál, amin
saját magamnak öltöztem,
és senki nem ismert meg.

Aztán a tükör, ahol
én sem ismertem meg
magam, és a tükörkép,
amely még azt sem hagyta, hogy
letegezzem –

6.

Vagy a guga a
térdkalácsom alatt,
ami senkit sem érdekelt.

Persze arra nem gondolnak,
mi lehet azzal a

gugányi térrel, amit
kiszorítok vele a
világegyeteméből –

7.

Vagy a piros
melltartó esetlen,
kamasz testemen,
mikor torna előtt
valahogy ketten maradtunk
az osztályban.

Holott közöttünk négy padsor,
hátaamat fordítom feléd
gyorsan vetem le és öltöm a másikat,
te csak ennyit fűzöl a két
ruhadarab közé:
szép.

8.

Vagy én, te, ő és Isten,
egy grillsütő körül,
négy kopott férfinagban.

Ha valamelyikünk olyat mondana,
aminek úgymond értelme van,
egy szelet hús és néhány uborka
közé sütjük.

Így égnek álmosan,
nincsen semmi füstjük.

Jól nem lakunk, de éhesek sem.

Végül megköszönjük egymásnak a
magányt.

Az 2014-es Arany Opus-díjat – a Csanda Gábor, Grendel Lajos és Tózsér Árpád alkotta zsűri döntése alapján – Nagy Hajnal Csilla kapta *Kötőszavak* c. pályamunkájáért. Az alábbiakban Csanda Gábor értékelésének részletét közöljük.

(...) És gratulálok a Másnap jeligéjű szöveg szerzőjének. Maga a pályamunka egy hosszú, de levegős, több szakaszból álló vers, Kötőszavak a címe. Levegős abban az értelemben is, hogy könnyű és áttetsző, s ami egyes szakaszait összeköti, az is olyan, mint a lélegzetvétel. Ami igazán tetszik nekem benne, az éppen ez, ez a verselő, versszerző technikája, ez a látszólagos egyszerűség és könnyedség, lazaság. Olyan, mintha spontán felsorolás volna, előbeszédyszerű előadás: semmi keresettséget, semmi tudálékosságot nem látok benne, és ez tetszik. Az is tetszik, hogy miközben beszédyszerű, nagyon gazdaságos is. Gazdaságos abban a tekintetben, hogy nem túlírt, s abban is, hogy képei pontosak. Ezek a képek a mindennapi élet kellékeiből állnak össze, és az úgynevezett költői képektől nagyon messze állnak. Egyáltalán: a szerzőnek nagy tehetsége van ahhoz, hogyan lehet verset írni nem költői eszközökkel. Lássuk be, ehhez azért műgond is kell, és odafigyelés. A spontaneitás mögött tudatos igyekezet van. A ciklusból nekem a 6. (hatodik) tetszett leginkább, ezt idézem is:

*Vagy a guga a
térdrkalácsom alatt,
ami senkit sem érdekelt.*

*Persze arra nem gondolnak,
mi lehet azzal a
gugányi térrel, amit
kiszorítok vele a
világegyetemből –*

*Ebben nagyon jól látszik, hogy szavaiban és szerkezetében szembemegy a csináltsággal és általában mindennel, amit csiszoltnak, finomnak, árnyaltnak, nyelvileg igényesnek gondolunk – és mégis finoman árnyalt vers ez. És amit képként megteremt (a kiszorított gugányi tér), az is szépen illik ehhez a csaknem prózai versbeszédhez. A kép mögött és a képben ugyanis ott az ontológiai felismerés – a versben beszélő (az ember, a világ) nem csak az, aminek látszik vagy láttatja magát, hanem az is, amit a láthatóból kivon. A Másnap jelige *Kötőszavak* c. verse dísztelen eszköztárral, majdnem eszköztelenül, látszólag könnyen odavetetten, de retorikailag nagyon pontosan képez meg egy tárgyiaságában is feszült lírai beszédmódot és világot.*

La Galerie Moderne, 20x30 cm, fotó, 1973